

Wilbur Smith

Op volle zee

De chamsin waaide nu al vijf dagen. Stofwolken rolden op hen af in de broeierige uitgestrektheid van de woestijn. Hector Cross droeg een gestreepte palestinasjaal om zijn nek gewikkeld en een woestijnbril op zijn neus. Zijn korte donkere baard beschermde het grootste deel van zijn gezicht, maar de huid die niet bedekt was voelde rauw aan, alsof de prikkende zandkorrels hem afgeschuurd hadden. Zelfs boven het gebrul van de wind uit hoorde hij het kloppende gedreun van de helikopter. Zonder naar hen te kijken was hij er zich van bewust dat de mannen om hem heen het nog niet hadden gehoord. Hij zou zich dood geschaamd hebben als hij niet de eerste zou zijn geweest. Hoewel hij tien jaar ouder was dan de meesten van hen, moest hij als hun leider wel de meest oplettende en de snelste zijn. Toen verroerde Uthmann Waddah zich een beetje en keek hem aan. Het instemmende knikje van Hector was nauwelijks zichtbaar. Uthmann was een van zijn betrouwbaarste mannen. Ze waren al heel lang bevriend; al sinds de dag dat Uthmann Hector uit een brandend voertuig had getrokken dat in een straat in Bagdad onder vuur van scherpschutters lag. Toen vond Hector het verdacht dat hij een moslim was, maar in de loop der tijd had Uthmann laten zien wat hij waard was. En nu was hij onmisbaar. Een van zijn andere goede eigenschappen was dat hij Hector net zolang begeleid had tot zijn mondelinge Arabisch nagenoeg perfect was. Alleen een getrainde ondervrager zou horen dat het niet Hectors moedertaal was.

Door een speling van het ver van boven komende zonlicht scheen de monsterlijk vervormde schaduw van de helikopter als een toverlantaarn tegen de wolkenbanken, waarbij vergeleken de grote Russische MIL-26, beschilderd in het karmozijnrood en wit van Bannock Oil

opeens een stuk minder groot leek toen hij door de wolken brak. Pas toen hij een kleine honderd meter boven het landingsplatform hing werd hij zichtbaar. Gezien de belangrijkheid van de enige passagier had Hector de piloot al een radiobericht verzonden toen deze nog op de grond stond in Sidi el Razig, de uitvalsbasis van het bedrijf aan de kust waar de oliepijplijn ophield, en had hem bevolen niet te gaan vliegen onder deze omstandigheden. De vrouw had dit bevel ongedaan gemaakt, en Hector was er niet aan gewend dat hij werd tegengesproken.

Hoewel ze elkaar nog niet hadden ontmoet, was de relatie tussen Hector en de vrouw broos. Strikt genomen was hij niet bij haar in dienst. Hij was de enige eigenaar van Cross Bow Security Limited. Maar het bedrijf was ingehuurd door Bannock Oil om de boorinrichtingen en het personeel te bewaken. De oude Henry Bannock had Hector zelf geselecteerd uit de vele beveiligingsbedrijven die er hap-pig op waren om hem hun diensten te verlenen.

De helikopter landde zachtjes op het platform en toen de deur in de romp opengleed, stapte Hector naar voren voor zijn eerste ontmoeting met de vrouw. Ze verscheen in de deuropening en bleef daar even staan om om zich heen te kijken. Ze deed Hector denken aan een luipaard die balancerend op een hoge tak van een marulaboom zijn prooi bestudeert alvorens die te bespringen. Hoewel hij dacht dat hij haar best goed kende van de verhalen, in levenden lijve spatte er zo veel energie en elegantie van haar af dat hij erdoor verrast werd. Een deel van zijn voorbereiding had bestaan uit het bestuderen van honderden foto's, het lezen van lappen tekst en het bekijken van vele uren aan videomateriaal. De oudste beelden waren van het Centre Court op Wimbledon, waar ze door Navratilova werd verslagen in een hard bevochten kwartfinale, en van drie jaar later, toen ze de trofee van het vrouwenenkelspel van de Australian Open in Sydney in ontvangst nam. Een jaar daarna was ze getrouwd met Henry Bannock, directeur van Bannock Oil, flamboyante tycoon en miljardair, eenendertig jaar ouder dan zij. Hierna volgden beelden van haar en haar man pratend en lachend met staatshoofden of filmsterren en andere mensen uit de showbizz, tijdens de fazantenjacht op Sandringham als gast van Hare Majesteit en Prins Philip of vakantievierend in het Caribisch gebied op hun jacht, de Amorous Dolphin. Verder waren er fragmenten van haar naast haar man tijdens de jaarlijkse algemene vergadering van

het bedrijf; andere fragmenten waarin ze vakkundig de degens kruist met Larry King in zijn talkshow. Weer veel later was ze in rouwkleiding te zien, steun zoekend bij haar mooie jonge dochter en toekijkend hoe de sarcofaag van Henry Bannock in het mausoleum werd geplaatst op zijn ranch in de bergen in Colorado.

Daarna was haar gevecht met de aandeelhouders, banken en haar buitengewoon boosaardige stiefzoon breed uitgemeten in de zakelijke media over de hele wereld. Toen ze er uiteindelijk in was geslaagd om de rechten die ze van Henry had geërfd los te wrikken uit de grijpgrage vingers van haar stiefzoon en daarna de plaats van haar man had ingenomen als voorzitter van de raad van bestuur van Bannock Oil, hadden de aandelen van Bannock een vrije val gemaakt. Investeerders trokken zich terug, banken verstrekten geen leningen meer. Niemand durfde zijn geld te zetten op een voormalige tennisster annex societylady die opeens oliebarones werd. Ze hadden echter geen rekening gehouden met haar aangeboren zakelijke inzicht of het jarenlange onderricht van Henry Bannock, die meer waard waren dan honderd diploma's. Net als het publiek in het Romeinse circus zaten de lasteraars en tegenstanders op een akelige manier te wachten tot ze zou worden verscheurd door de leeuwen. En toen was ze tot ieders verdriet met Zara nr. 8 op de proppen gekomen.

Forbes zette Hazel in volle glorie, in een witte tennisoutfit en een racket in haar rechterhand, op de voorpagina. De kop erboven luidde: *Hazel Bannock overtroeft tegenstanders. Grootste olievondst in zestig jaar. Ze neemt het stokje over van haar man Henry de Grote.* Het omslagartikel begon als volgt:

In het donkere achterland van het godverlaten en verarmde Abu Zara, een klein emiraat, ligt een concessieveld dat ooit van Shell was. Het olieveld is direct na de Tweede Wereldoorlog drooggepompt en verlaten. Het heeft bijna zestig jaar in vergetelheid verkeerd. Tot Hazel Bannock ten tonele verscheen. Ze kocht het concessieveld voor een schamele paar miljoen dollar, waardoor de experts elkaar aanstootten en in hun vuistje lachten. Ze luisterde niet naar de bezwaren van haar adviseurs en gaf nog meer miljoenen uit aan een boorkegel die ze in het uiterste noorden van het veld in een ondergrondse anomalie liet zakken; een anomalie waarvan men door de primitieve technieken van zestig

jaar daarvoor had aangenomen dat het een nevenreservoir van het hoofdreservoir was. Destijds waren geologen het erover eens geweest dat de olie in dit reservoir naar het hoofdreservoir was gelopen en naar de oppervlakte was gepompt, waardoor het veld droog was komen te liggen en waardeloos was. Toen Bannocks boor echter door de ondoordringbare zoutkoepel van de diapier was gegaan, kwam er een enorme onderaardse ruimte aan het licht, waarin de olievoorraden hadden vastgezet. De overdruk van het mijngas kwam met zo veel kracht door het boorgat omhoog dat een bijna acht kilometer lange sliert boorgruis als tandpasta uit een tube omhoogspoot en het boorgat openbarstte. Ruwe olie van hoge kwaliteit spoot vele tientallen meters de lucht in. Het was duidelijk dat de Zara-olievelden 1 tot en met 7, waaruit Shell zich had teruggetrokken, slechts een fractie waren van de totale voorraad. Het nieuwe reservoir lag op een diepte van 6664 meter en bevatte een geschatte hoeveelheid van vijf miljard vaten goede, lichte ruwe olie.

Toen de helikopter landde liet de boordwerktuigkundige het trapje zakken en stapte uit, om vervolgens zijn hand uit te steken naar zijn illustere passagier. Ze negeerde zijn hulp en sprong de bijna anderhalve meter omlaag, net zo lichtvoetig als de luipaard waar ze zo veel op leek. Ze droeg een strak, sober kakikleurig safaripakje met suède halfhoge suède schoenen en een felgekleurde Hermès-sjaal om haar hals. Haar dikke goudblonde haar, haar handelsmerk, hing los en golfde in de woestijnwind. Hoe oud zou ze zijn? vroeg Hector zich af. Dat scheen niemand precies te weten. Ze zag eruit als ergens in de dertig, maar ze moest op z'n minst veertig zijn. Ze schudde kort de hand die Hector naar haar uitstak, haar greep versterkt door honderden uren op de tennisbaan.

'Welkom op uw Zara nr. 8, mevrouw,' zei hij. Ze keek hem alleen maar aan. Haar ogen waren van een kleur blauw die hem deed denken aan zonlicht dat door de muur van een ijsgrot schijnt, ergens hoog in een gletsjerspleet. Ze was veel aantrekkelijker dan op de foto's.

'Majoor Cross,' groette ze hem koeltjes. Ze verbaasde hem opnieuw; nu omdat ze zijn naam kende. Toen herinnerde hij zich dat ze de reputatie had niets aan het toeval over te laten. Ze had ongetwijfeld onderzoek gedaan naar alle tientallen werknemers die ze tijdens

het eerste bezoek aan haar olieveld waarschijnlijk zou ontmoeten.

Als dat zo is, zou ze moeten weten dat ik mijn militaire rang niet meer gebruik, dacht hij aanvankelijk, om meteen daarna te beseffen dat ze dat waarschijnlijk wel wist en de titel bewust gebruikte om hem op stang te jagen. Hij onderdrukte de glimlach die op zijn lippen verscheen.

Om de een of andere reden moet ze me niet en ze doet geen enkele moeite om het te verbergen, dacht hij. Ze is net een van haar eigen olieboeren; vervaardigd uit staal en diamant. Maar ze had zich al van hem afgewend om naar de drie mannen toe te lopen die uit de grote zandkleurige Humvee sprongen die naast haar tot stilstand was gekomen. Ze vormden een onderdanig welkomstcomité, grijnzend en kwispelend als puppy's. Ze gaf Bert Simpson, de baas, een hand.

'Sorry dat het zo lang heeft geduurd voordat ik hierheen kwam, meneer Simpson. Het was echter nogal druk op de zaak.' Ze schonk hem een korte, stralende glimlach, maar wachtte zijn antwoord niet af. Ze ging verder en begroette in rap tempo de hoofdingenieur en geoloog.

'Dank u, heren. Laten we maken dat we uit deze vervelende wind komen. We hebben straks wel tijd om elkaar beter te leren kennen.' Haar stem klonk zacht, zangerig bijna, maar de intonatie was scherp en duidelijk Zuid-Afrikaans. Hector wist dat ze in Kaapstad was geboren en pas Amerikaans staatsburger was geworden na haar huwelijk met Henry Bannock. Bert Simpson maakte het portier aan de passagierskant van de Humvee open en ze ging zitten. Tegen de tijd dat Bert achter het stuur was gekropen, zat Hector al vlak achter hem in de tweede Humvee. Een derde Humvee reed voorop. Alle voertuigen hadden het logo met een middeleeuwse kruisboog op de portieren. Uthmann zat in de eerste wagen, en hij ging het kleine konvooi voor, de dienstweg op die parallel liep aan de grote zilverkleurige, pythonachtige pijplijn die het kostbare goedje naar de tankers honderdzestig kilometer verderop bracht. Onderweg doemden de booreilanden aan weerskanten op uit de gele nevel, rij aan rij, als de geraamtes van een verdwaald legioen. Voor ze bij de droge rivierbedding waren, draaide Uthmann de weg af en reden ze een bergkam van grimmig gesteente op, roetzwart, alsof het geblakerd was door vuur. De hoofdgebouwen lagen op het hoogste punt.

Twee Cross Bow-schildwachten in gevechtssuitrusting maakten het

hek open en de drie Humvees scheurden erdoorheen. Het voertuig met Hazel Bannock erin maakte zich meteen los uit de formatie en stak het binnenste gedeelte van de compound over, om halt te houden voor de dikke deuren die naar de luxueuze, van airconditioning voorziene chique zakenvertrekken leidde. Hazel werd er snel doorheen geleid door Bert Simpson en zes bedienden in uniform. De deuren vielen zwaar dicht. Hector had het gevoel dat er iets ontbrak nu ze weg was – zelfs de chamsin leek minder woest te waaien – en toen hij bleef stilstaan in de deuropening naar het hoofdkwartier van Cross Bow en naar de hemel keek, zag hij dat de stofwolken inderdaad minder werden en oplostten.

In zijn eigen woonvertrek aangekomen zette hij zijn stofbril af en wikkelde hij de palestinasjaal van zijn hals. Daarna waste hij het vuil van zijn gezicht en handen, spoot verzachtende druppels in zijn bloeddoorlopen ogen en bestudeerde zijn gezicht in de spiegel die aan de muur hing. De korte stoppels van zijn donkere baard gaven hem een piraatachtige uitstraling. De huid erboven was gebruind door de woestijnzonn, op het zilverkleurige litteken boven zijn rechteroog na, waar jaren geleden een bajonetstoot zijn schedelbot had blootgelegd. Zijn neus was groot. Zijn ogen hadden een kleur groen die kalmte en rust uitstraalde. Zijn tanden waren spierwit, als die van een roofdier.

‘Je zult het met dit gezicht moeten doen, jongen. Maar dat wil niet zeggen dat je er ook blij mee moet zijn,’ mompelde hij en hij gaf zichzelf toen als antwoord: ‘Maar gelukkig zijn er hier genoeg vrouwen die niet zo kieskeurig zijn.’ Hij lachte zacht en liep door naar het crisiscentrum. Het geroezemoes van de mannen stierf weg toen hij binnenkwam. Hector ging op de verhoging staan en keek naar hen. Deze tien mannen waren zijn teamleiders. Ze hadden ieder tien man onder zich, en daar was hij best trots op. Ze hadden laten zien wat ze waard waren; geharde vechters die het klappen van de zweep hadden leren kennen in Congo, Afghanistan, Pakistan, Irak en andere slagvelden overal op deze wrede aarde. Hij had er lang over gedaan om hen om zich heen te verzamelen; het was een stelletje volkomen laakbare onverlaten en geharde moordenaars, van wie hij hield alsof het zijn broers waren.

‘Ik zie geen krabben en tandafdrukken, baas. Ga ons nou niet vertellen dat ze je zomaar heeft laten lopen,’ riep een van hen. Hector glimlachte toegeeflijk en gaf hun even de gelegenheid om grove grappen te maken en weer te bedaren. Daarna stak hij zijn hand op.

‘Heren, en dan zeg ik het nog vriendelijk; heren, we hebben de zorg over een vrouw die de aandacht trekt van iedere misdadiger tussen Khinshasa, Bagdad, Kabul en Mogadishu. Degene die haar iets laat overkomen, snijd ik persoonlijk zijn ballen af. Ik maak geen grapje.’ Ze wisten dat het geen loze woorden waren. Het gelach stierf weg en ze sloegen hun ogen neer toen hij een paar seconden uitdrukingsloos naar hen keek nadat er een stilte was gevallen. Daarna pakte hij de aanwijsstok van het bureau, draaide zich om naar de enorme luchtfoto van het concessieveld aan de muur achter hem en begon aan zijn laatste briefing. Hij vertelde hun wat hun taken waren en onderstreepte zijn eerdere bevelen nog eens. Hij wilde niet dat er onzorgvuldig met deze klus werd omgegaan. Een half uur later wendde hij zich weer naar hen om.

‘Vragen?’ Die waren er niet en hij liet de mannen gaan met de woorden: ‘Bij twijfel eerst schieten en zorg ervoor dat je niet mist.’ Hij nam de helikopter en liet Hans Lategan, de piloot, langs de pijplijn vliegen, tot aan het eindstation aan de kust bij de Golf. Ze vlogen erg laag. Hector zat voorin naast Hans en zocht naar sporen van onbekende activiteit; afwijkende voetafdrukken of bandensporen afkomstig van andere voertuigen dan zijn eigen patrouillewagens van General Motors of die van zijn ingenieurs die onderhoud pleegden aan de pijplijn. Het Cross Bow-personeel droeg schoenen met een karakteristieke pijlpunt op de zolen, zodat Hector zelfs van deze hoogte bekende sporen kon onderscheiden van die van een eventuele misdadiger.

In de tijd dat Hector hier hoofd beveiliging was waren er al drie gewelddadige pogingen tot sabotage gedaan op de basis van Bannock Oil in Abu Zara. Ze waren nog niet opgeëist door een terroristische organisatie, waarschijnlijk omdat geen van de pogingen succesvol was geweest.

De emir van Abu Zara, prins Farid al Mazra, was een loyale bondgenoot van Bannock Oil. De oliegelden uit het bedrijf die hem toekwamen liepen in de honderden miljoenen dollars per jaar. Hector had een goede band opgebouwd met het hoofd van politie van Abu Zara, prins Mohammed; zwager van de emir. Prins Mohammed was intelligent en hij had Hector drie jaar eerder gewaarschuwd voor een op handen zijnde aanval vanaf zee. Hector en Ronnie Wells, zijn regio-commandant op het eindstation, had de overvallers op zee kunnen onderscheppen met de patrouilleboot van Bannock Oil, een oud-torpedo-

jager van het Israëliësch leger die behoorlijk hard kon varen en waar op de boeg twee vijftig kaliber Browning-machinegeweren gemonteerd waren. Er hadden zich acht terroristen aan boord van de aanvallende dhow bevonden, alsmede een paar honderd kilo semtex-explosieven. Ronnie Wells was een oud-majoor van de Engelse marine, een zeeman met veel ervaring die uitstekend kon omgaan met kleine gevechtsvaartuigen. Hij was uit het donkere achterste gedeelte van de dhow tevoorschijn gekomen en had de bemanning totaal overvallen. Toen Hector door de megafoon naar hen riep dat ze zich moesten overgeven, hadden ze geantwoord met een mitrailleursalvo. Het eerste korte salvo uit de Brownings bracht de lading semtex in het ruim van de dhow tot ontploffing. Alle acht terroristen aan boord waren tegelijkertijd naar het paradijs vertrokken, en hadden bijzonder weinig bewijs van hun vorige bestaan op aarde achtergelaten. De emir en prins Mohammed waren verheugd over dit resultaat. Ze zorgden ervoor dat de internationale media niet het kleinste beetje lucht kregen van dit incident. Abu Zara was trots op zijn reputatie van een stabiel, progressief en vredelievend land.

Hector landde bij het eindstation in Sidi el Razig en bracht er een paar uur door met Ronnie Wells. Zoals altijd had Ronnie alles tiptop in orde, waardoor Hectors vertrouwen in hem nog groter werd. Na hun bespreking liepen ze samen naar buiten, naar de plek waar Hans zat te wachten in de helikopter. Ronnie keek Hector met een schuine blik aan en Hector wist precies waar hij mee zat. Over drie maanden zou Ronnie vijftenzestig worden. Zijn kinderen hadden allang geen belangstelling meer voor hem en buiten Cross Bow had hij niets, op het Royal Hospital na misschien, een tehuis voor oud-militairen in Chelsea, mits ze hem wilden hebben als gepensioneerde. Zijn contract bij Cross Bow zou een paar weken voor zijn verjaardag verlopen.

‘O ja, Ronnie,’ zei Hector, ‘je nieuwe contract ligt klaar. Ik had het moeten meebrengen, dan had je het kunnen tekenen.’

‘Bedankt, Hector,’ zei Ronnie grinnikend, en zijn kale hoofd gloeide. ‘Maar je weet toch wel dat ik in oktober vijftenzestig word?’

‘Wat maak je me nou?’ antwoordde Hector, eveneens grinnikend. ‘En ik de afgelopen tien jaar maar denken dat je vijftentwintig was!’ Hij sprong de helikopter in en ze vlogen terug, vlak boven de zandweg langs de pijplijn. De chamsin had als een ijverige werkster de weg glad geveegd, waardoor zelfs de sporen van de trapganzen en spiesbokken

te zien waren. Ze landden twee keer, omdat Hector minder duidelijke sporen wilde bekijken die misschien door niet-welkome vreemdelingen gemaakt waren. Ze bleken onschuldig te zijn, afkomstig van rondtrekkende bedoeïenen die waarschijnlijk op zoek waren geweest naar verdwaalde kamelen.

Ze landden voor de laatste keer, nu op de plaats waar drie jaar eerder een hinderlaag was gelegd door zes onbekenden die vanuit het zuiden waren binnengedrongen. Ze hadden vijftien kilometer te voet afgelegd door de woestijn om bij de pijplijn te komen. Daar aangekomen hadden ze de voor hen ongelukkige fout gemaakt om het patrouillevoertuig aan te vallen waarin Hector voorin zat. Hector zag iets verdachts halverwege het duin dat parallel liep aan de weg waarover ze reden.

‘Stoppen!’ riep hij naar de bestuurder, en hij klauterde op het dak van de truck. Daar tuurde hij naar het voorwerp dat zijn aandacht had getrokken. Het bewoog weer; het maakte een heel kleine, glijdende beweging, als een kronkelende rode slang. Diezelfde beweging had aanvankelijk zijn aandacht getrokken. Maar er zaten geen rode slangen in deze woestijn. De ene kant van de slang kwam uit het zand en de andere kant verdween onder de iele overhangende takken van een doornstruik. Hij bekeek de struik aandachtig. Hij was dicht genoeg om iemand te verbergen die erachter lag. Het rode voorwerp leek op niets wat hij kende uit de natuur. Toen het weer bewoog nam hij een beslissing. Hij legde zijn geweer op zijn schouder en loste drie schoten in de doornstruik. De man die erachter had gelegen sprong op. Hij droeg een tulband, had een AK-47 om zijn schouder hangen en hield een zwart doosje in zijn handen, waaruit het dunne rode isolatiekabeltje bungelde.

‘Een bom!’ schreeuwde Hector. ‘Bukken!’ De man op het duin liet de bom afgaan, en met een donderende explosie ontplofte de weg honderdvijftig meter bij de truck vandaan in een torenhoge zuil van stof en vuur. De schokgolf sloeg Hector bijna van het dak van de truck, maar hij zette zich schrap en wist zijn evenwicht te bewaren.

De bommengooyer, bijna op de top van het duin, rende als een woestijngazelle. Hectors zicht was nog belemmerd door de klap en zijn eerste salvo deed het zand bij de voeten van de Arabier opstuiven, maar de man bleef rennen. Hector hield zijn adem in en hervond zijn evenwicht. Hij zag dat zijn volgende salvo de Arabier in zijn rug raakte, er vloog stof uit zijn gewaad toen de kogels hem raakten. De man

maakte een pirouette als een balletdanseres en viel neer. Toen zag Hector zijn vijf metgezellen opspringen uit hun dekking in het struikgewas. Ze waren al achter de horizon verdwenen voor hij hen onder vuur kon nemen.

Hector liet zijn blik over de duinwand glijden. Die strekte zich een kilometer of vier, vijf uit in beide kanten vanuit hun huidige positie. Langs de hele lengte was het duin te steil en de bodem te zacht om er met de truck tegenop te rijden. Ze zouden de achtervolging te voet moeten inzetten, besloot hij.

‘Fase twee!’ schreeuwde Hector naar zijn mannen. ‘Erachteraan! Nu! Snel! Snel! Snel!’ Hij sprong van de truck en rende voor de vier mannen uit het duin op. Op de top aangekomen zagen ze de vijf oproerkraaiers een meter of achthonderd verderop in een groepje door de zoutpan rennen. Die voorsprong hadden ze opgebouwd terwijl Hector en zijn mannen de duinwand op moesten klauteren. Hector keek hen na met een wrede grijns op zijn gezicht.

‘Stom van jullie, schatjes! Jullie hadden uit elkaar moeten gaan en allemaal een andere kant op moeten rennen! Nu hebben we jullie lekker bij elkaar.’ Hector wist met absolute zekerheid dat er in een achtervolging geen enkele Arabier tegen zijn mannen opgewassen zou zijn.

‘Kom op, jongens, niet zo treuzelen. We moeten die klotzakken voor zonsondergang te pakken hebben.’ Ze hadden er vier uur voor nodig; ‘die klotzakken’ deden het iets beter dan Hector had ingeschat. Maar uiteindelijk begingen ze een fatale vergissing. Ze gingen de confrontatie aan. Daarvoor kozen ze een geschikte laaggelegen plek, een goede positie met aan alle kanten een vrije schietrichting, en ze bereidden zich voor. Hector keek naar de zon. Die stond in een hoek van twintig graden boven de horizon. Ze moesten het karwei snel zien te klaren. Terwijl zijn mannen ervoor zorgden dat de Arabieren niet konden toeslaan, kroop Hector een stukje naar voren om zijn speelveld beter te kunnen zien. Hij zag meteen dat ze de Arabieren niet frontaal konden aanvallen. Dat zou hem de meeste van zijn mannen kosten, zo niet allemaal. Hij bestudeerde het terrein nog tien minuten langer en toen zag zijn soldatenoog hun zwakke plek. Achter de positie van de Arabieren was een kuil; te ondiep om een wadi of een geul te kunnen zijn, maar diep genoeg om een tijgerende man aan het zicht te onttrekken. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de laaghangende zon en schatte in dat de kuil op ongeveer veertig passen achter

de veldschans van de vijand lag. Hij knikte tevreden en kroop terug naar de plek waar zijn mannen lagen.

‘Ik ga achterlangs naar hen toe en gooi dan een granaat. Schieten zodra die ontploft.’ Hector moest met een grote omweg om de vijand heen om buiten hun gezichtsveld te blijven, en toen hij eenmaal in de geul was, moest hij zich heel langzaam voortbewegen om geen stof te doen opwaaien en hen aldus te waarschuwen dat hij eraan kwam. Zijn mannen hielden de Arabieren in de gaten en schoten op alles wat boven de rand van de kuil uitkwam. Tegen de tijd echter dat Hector de kuil tot het dichtste punt genaderd was, hadden ze waarschijnlijk nog maar een minuut of tien genoeg licht om te schieten voor de zon achter de horizon zou zakken. Hij ging op zijn knieën zitten en trok met zijn tanden de pin uit de granaat die hij in zijn rechterhand hield. Daarna sprong hij op en schatte de afstand in. Het was extreem ver. Hij moest de zware fragmentatiegranaat veertig, misschien wel over een afstand van vijftig meter gooien. Hij zette zijn schouder en al zijn kracht achter de worp en gooide de granaat in een grote boog. Hoewel het een goede worp was, een van zijn betere, kwam de granaat tegen de rand van de veldschans en even leek het of hij daar bleef hangen. Maar toen rolde hij verder en viel tussen de gehurkte Arabieren. Hector hoorde het geschreeuw toen ze beseften wat het was. Hij sprong op en trok zijn pistool terwijl hij naar voren rende. De granaat ontplofte vlak voor Hector bij de veldschans was. Hij bleef even staan op de rand en keek omlaag naar het bloedbad. Vier van de schurken waren aan bloederige stukken gescheurd. De vijfde was gedeeltelijk afgeschermd door de lichamen van zijn makkers. Niettemin waren er granaatscherven via zijn borst in zijn longen gedrongen.

Hij hoestte klodders schuimend bloed op en lag naar zijn laatste adem te snakken toen Hector zich over hem heen boog. De man keek op en tot Hectors stomme verbazing herkende deze hem. Hij sprak door het borrelende bloed heen en zijn stem was zwak en hij sprak met dubbele tong, maar Hector begreep wat hij zei.

‘Ik heet Anwar. Onthoud die naam, Cross, smerig varken. De schuld is nog niet vereffend. De bloedvete duurt voort. Er zullen andere volgen.’

Nu, drie jaar later, stond Hector op dezelfde plek, en hij vroeg zich weer af wat die woorden betekenden. Hij kon er nog altijd niets van maken. Wie was die stervende man geweest? Waar kende hij Hector

van? Uiteindelijk liep hij hoofdschuddend terug naar de helikopter, die daar met doelloos draaiende rotorbladen stond. Hij klom aan boord en ze vlogen verder. De dag smolt in rap tempo weg in de hitte van de woestijn en toen ze terug waren bij de compound bij nummer 8 zou de zon binnen een uur ondergaan. Hector maakte gebruik van het laatste beetje licht door naar de schietbaan te gaan en honderd schoten te lossen uit zowel zijn 9mm-Beretta m9 als zijn sc 70/90 automatische geweer, ook een Beretta. Zijn mannen werden geacht om per week minstens vijfhonderd kogels af te vuren en hun schietschijven in te leveren bij de wapenmeester. Hector controleerde ze regelmatig. Zijn mannen waren allemaal uitstekende schutters, maar hij wilde niet dat er zelfgenoegzaamheid of slordigheid in sloop. Ze waren goed en dat moesten ze ook blijven.

Toen hij na de schietbaan weer in de compound terug was, was de zon onder en in de korte woestijnschemering viel de nacht snel in. Hij ging naar de goed uitgeruste fitnessruimte en rende een uur lang op de loopband en trainde daarna nog een half uur met gewichten hangen. Hij nam een gloeiend hete douche in zijn eigen vertrekken en verruilde zijn stoffige camouflagepak voor een pasgewassen en gestreken exemplaar en liep naar de mess. Bert Simpson en de overige leidinggevendenden zaten in de besloten bar. Ze zagen er allemaal moe en afgetoofd uit.

‘Kom je erbij zitten?’ vroeg Bert.

‘Tof van je,’ zei Hector en hij knikte naar de barman, die een dubbele achttien jaar oude Oban single malt voor hem inschonk. Hector hield zijn glas omhoog naar Bert en ze namen allebei een slok.

‘En, hoe gaat het met onze bazin?’ vroeg Hector.

Bert sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Dat wil je niet weten.’

‘Echt wel.’

‘Ze heeft niets menselijks.’

‘Ik vond juist dat ze er zéér menselijk uitzag,’ zei Hector.

‘Dat is gezichtsbedrog, man. Het is een truc met spiegels of zo. En nou zeg ik er niets meer over. Je komt er zelf wel achter.’

‘Wat wil je daar mee zeggen?’ wilde Hector weten.

‘Jullie gaan hardlopen, vriend.’

‘Wanneer?’

‘Bij het krieken van de dag, overmorgen. Om halfzes bij de hoofdingang. Ze heeft ruim vijftien kilometer bedongen. Ik durf te wedden dat het geen wandelingetje gaat worden. Zorg maar dat ze je niet afschudt.’

Voor Hazel Bannock was het ook een lange, zware dag geweest, maar een warm schuimbad zou wonderen doen. Na afloop waste ze haar haar en ze gebruikte de elektrische föhn voor de blonde lok boven haar rechteroog. Daarna trok ze een blauwe satijnen ochtendjas aan die bij haar ogen kleurde. Al haar bagage was dagen geleden vooruitgestuurd. Haar krokodillenleren kofferset was door bedienden uitgepakt en haar kleding hing gestreken in de ruime kasten van haar kleedkamer. Haar toiletpullen en cosmetica waren in keurige rijen gerangschikt op de planchetten boven de wastafels in haar badkamer. Ze depte Chanelparfum achter haar oren en liep naar de zitkamer. De drankkast bevatte alles wat haar assistente Agatha had doorgegeven in de mail die ze Bert Simpson had gestuurd. Hazel vulde een hoog glas met gestampt ijs en vers limoensap en deed er een kleine hoeveelheid Dovgan-wodka bij. Ze nam het mee naar haar privékantoor. Daar hingen zes grote plasmaschermen aan de achterwand, zodat ze tegelijkertijd de aandelenkoersen en exportprijzen van alle grote beurzen kon bekijken. Op de overige schermen waren nieuwszenders en sportuitslagen te zien. Op het moment ging haar speciale belangstelling uit naar de Prix de l'Arc de Triomphe die op Longchamps gehouden werd, waar een van haar paarden aan meedeed. Ze grimaste afkeurend toen ze zag dat hij een teleurstellende derde plaats had gehaald. Dit bevestigde haar beslissing om de trainer te ontslaan en hem te vervangen door die jonge Ier. Ze richtte haar aandacht op het tennis. Ze vond het leuk om de verrichtingen te volgen van de jonge Russische en Oost-Europese meisjes. Het deed haar denken aan de tijd dat ze achttien was en hongerig als een wolvin. Ze ging aan de computer zitten, dronk van de wodka die als toverdrank smaakte, en opende haar e-mails. Agatha, die in Houston zat, had ze al gescreend, dus het waren er nog geen vijftig die haar aandacht vereisten. Ze ging er snel doorheen. Hoewel het drie uur 's ochtends was in Houston sliep Agatha met haar telefoon op het nachtkastje, zodat ze altijd opnam als ze werd gebeld. Hazel wekte haar via Skype. Agatha verscheen op het scherm. Ze droeg een nachtjapon met geborduurde rozen op de kraag, haar haar zat in krulspelden en ze keek slaperig. Hazel dicteerde haar de antwoorden op de mailtjes. Daarna vroeg ze: 'Ben je nog steeds verkouden, Agatha? Je klinkt niet meer zo schor als gisteren.'

‘Het gaat al een stuk beter, mevrouw Bannock. Wat lief dat u ernaar vraagt.’ Daarom was haar personeel zo dol op haar, hun belangstellende baas; tot ze een fout maakten en ze hen ontsloeg. Ze verbrak de verbinding en keek eerst op haar horloge en daarna op de digitale klok aan de muur. Op de Amorous Dolphin was het net zo laat. Hazel had een hekel aan de naam die Henry de boot had gegeven en noemde hem altijd gewoonweg Dolphin. Uit respect voor de nagedachtenis aan haar man kon ze het niet over haar hart verkrijgen om hem om te dopen, en trouwens, Henry had haar gewaarschuwd dat dat ongelooflijk veel ongeluk bracht. De naam was het enige wat Hazel niet leuk vond aan het schip, dat bestond uit hondervijfentwintig meter pure luxe, met twaalf tweepersoons slaapkamers en een vorstelijke hut voor haarzelf. De eetkamer en andere riante ontvangstruimtes waren voorzien van muurschilderingen van de hand van populaire moderne schilders. De vier krachtige dieselmotoren konden haar in minder dan zes dagen naar de andere kant van de Atlantische Oceaan brengen. De boot was uitgerust met de modernste navigatie- en communicatie-apparatuur, en zelfs de meest verwende gasten aan boord waren onder de indruk van alle dure speeltjes en snuffjes. Hazel belde naar de brug, en nog voor de telefoon twee keer was overgegaan, werd er al opgenomen.

‘Amorous Dolphin. U spreekt met de brug.’ Ze herkende het Californische accent.

‘Jetson?’ Hij was de eerste officier, en er klonk ontzag in zijn stem door toen hij doorhad wie er belde.

‘Goedemiddag, mevrouw Bannock.’

‘Kan ik kapitein Franklin even spreken?’

‘Uiteraard, mevrouw Bannock. Hij staat naast me. Ik geef hem u.’

Jack Franklin groette haar en Hazel vroeg meteen: ‘Alles in orde, kapitein?’

‘Vanzelfsprekend, mevrouw Bannock,’ verzekerde hij haar.

‘Wat is uw huidige positie?’

Franklin dreunde de coördinaten op vanaf het navigatiescherm en vertaalde deze in begrijpelijker taal. ‘We zitten 146 nautische mijlen ten zuidoosten van Madagascar en zijn op koers naar Mahe op de Seychellen. Verwachte aankomsttijd is donderdagmiddag twaalf uur.’

‘Dan bent u een flink stuk opgeschoten, kapitein,’ zei Hazel. ‘Is mijn dochter ook op de brug?’

‘Helaas niet, mevrouw Bannock. Ik heb gehoord dat ze vroeg naar bed wilde gaan en gevraagd heeft of ze haar eten in uw hut kan krijgen. Pardon, ik bedoel natuurlijk háár hut.’

De dochter mocht gebruikmaken van de hut als mevrouw Bannock niet aan boord was. Franklin was altijd van mening geweest dat de olieverfschilderijen van Gauguin en Monet en de kristallen kroonluchter niet besteed waren aan die losgeslagen tiener, die zichzelf minstens even belangrijk vond als haar illustere moeder. Hij wist echter wel beter dan de gebreken van het kind onder de aandacht van de moeder te brengen. Het knappe maar onvriendelijke kreng was Hazel Bannocks enige zwakke plek.

‘Verbind me alstublieft met haar door,’ zei Hazel Bannock.

‘Natuurlijk, mevrouw Bannock.’ Ze hoorde hem iets zeggen tegen de man die de radio bediende. De verbinding werd verbroken en daarna ging de telefoon weer over. Ze liet hem twaalf keer overgaan en net toen ze ongerust begon te worden, werd er opgenomen. Ze herkende de stem van haar dochter.

‘Wie is dit? Ik had toch gezegd dat ik niet gestoord wilde worden?’

‘Cayla, lieverd!’

‘Mam, wat fijn om je stem te horen. Ik zit al de hele dag op je telefoonje te wachten. Ik was al bang dat je niet meer van me hield.’ Het was duidelijk hoorbaar dat ze verrukt was, en Hazels hart liep over van moedergeluk.

‘Ik heb het vreselijk druk gehad, liefje. Er gebeurt hier van alles.’

Cayla, de pure: de naam die ze voor haar dochter had gekozen was erg toepasselijk. Ze zag het gezicht van het meisje voor zich. Hazel vond het altijd net lijken of Cayla’s huid van doorzichtig jade was gemaakt, waaronder het jonge bloed stroomde en gloeide. Haar ogen waren van een lichter, hemelser blauw dan die van Hazel. Ze leken puurheid en karakter uit te stralen. Met haar negentien jaar stond ze op de drempel van het vrouwzijn, maar was ze nog onberoerd, maagdelijk, volmaakt. Hazel voelde tranen in haar ogen komen; ze werd overmand door de kracht van de liefde die ze voelde. Dit kind was het belangrijkste in haar leven, degene voor wie ze alles opgaf en voor wie ze zo haar best deed.

‘Typisch iets voor jou. Je kent maar één snelheid: volle kracht vooruit!’ Cayla lachte innemend en rolde langzaam van de gespierde gestalte die onder haar lag. Hun blote buiken plakten aan elkaar van het

zweet en ze maakten zich met tegenzin van elkaar los. Ze voelde hoe zijn lid uit haar gleeed, gevolgd door een warme stroom van haar eigen sappan. Ze voelde zich leeg zonder hem diep in haar binnenste.

‘Vertel eens wat je vandaag allemaal hebt gedaan,’ wilde Hazel weten. ‘Heb je gestudeerd?’ Dat was de reden waarom ze haar kind op de Dolphin had achtergelaten. Cayla’s cijfers waren hopeloos. Haar studiebegeleider had gedreigd dat ze aan het eind van het jaar weg zou moeten als haar cijfers niet aanzienlijk omhoog zouden gaan. Tot nu toe had Cayla dit lot alleen kunnen ontlopen dankzij de grote donaties die haar moeder had gedaan aan de universiteit.

‘Ik moet toegeven dat ik vandaag bijzonder lui ben geweest, lieve mama. Ik ben pas om half tien opgestaan.’ Ze glimlachte erbij met een steelse blik in haar onschuldige blauwe ogen en dacht ondertussen: en pas nadat Rogier me twee gigantische orgasmes had bezorgd. Ze ging rechtop zitten tussen de witte lakens en schoof dichter naar zijn prachtig gestroomlijnde en gespierde lichaam. Zijn huid glansde van het zweet, als smeltende chocolade. Ze raakten elkaar nog steeds aan, en ze trok haar knieën op naar haar kin en ging iets verzitten, zodat hij een onbelemmerde blik had op de fijne blonde haartjes die half verscholen zaten aan de achterkant van haar bovenbenen. Hij stak zijn hand uit en deed haar benen iets uit elkaar; ze huiverde toen hij haar opgezwollen schaamlippen spreidde en met zijn wijsvinger naar haar roze knopje zocht. Ze hield de hoorn met haar linkerhand tegen haar oor en met haar rechterhand pakte ze zijn lid. Hij was nog steeds helemaal stijf. Cayla was zijn orgaan gaan beschouwen als een op zichzelf staand iets, iets wat een compleet eigen leven leidde. Ze had er zelfs een koosnaampje voor. Blaise, de meester uit *Merlijn de tovenaar*. Blaise had haar betoverd. Hij had nu zijn volle majestueuze lengte, hard en glanzend van haar eigen zoete parfum waarmee ze hem had ingesmeerd. Ze legde er haar duim en wijsvinger omheen en begon hem langzaam en sensueel te melken.

‘Lieverd, je had beloofd dat je zou gaan studeren. Je bent zo’n slimme meid, ik weet zeker dat je met een klein beetje inspanning heel veel zou kunnen bereiken.’

‘Alleen vandaag, mam. Ik heb alle andere dagen keihard gewerkt. Vandaag begon het maandelijks gedoe. Ik verga van de buikpijn.’

‘Ach, schatje toch. Voel je je al iets beter?’

‘Ja, mam. Veel beter. Ik ben morgen weer helemaal de oude.’